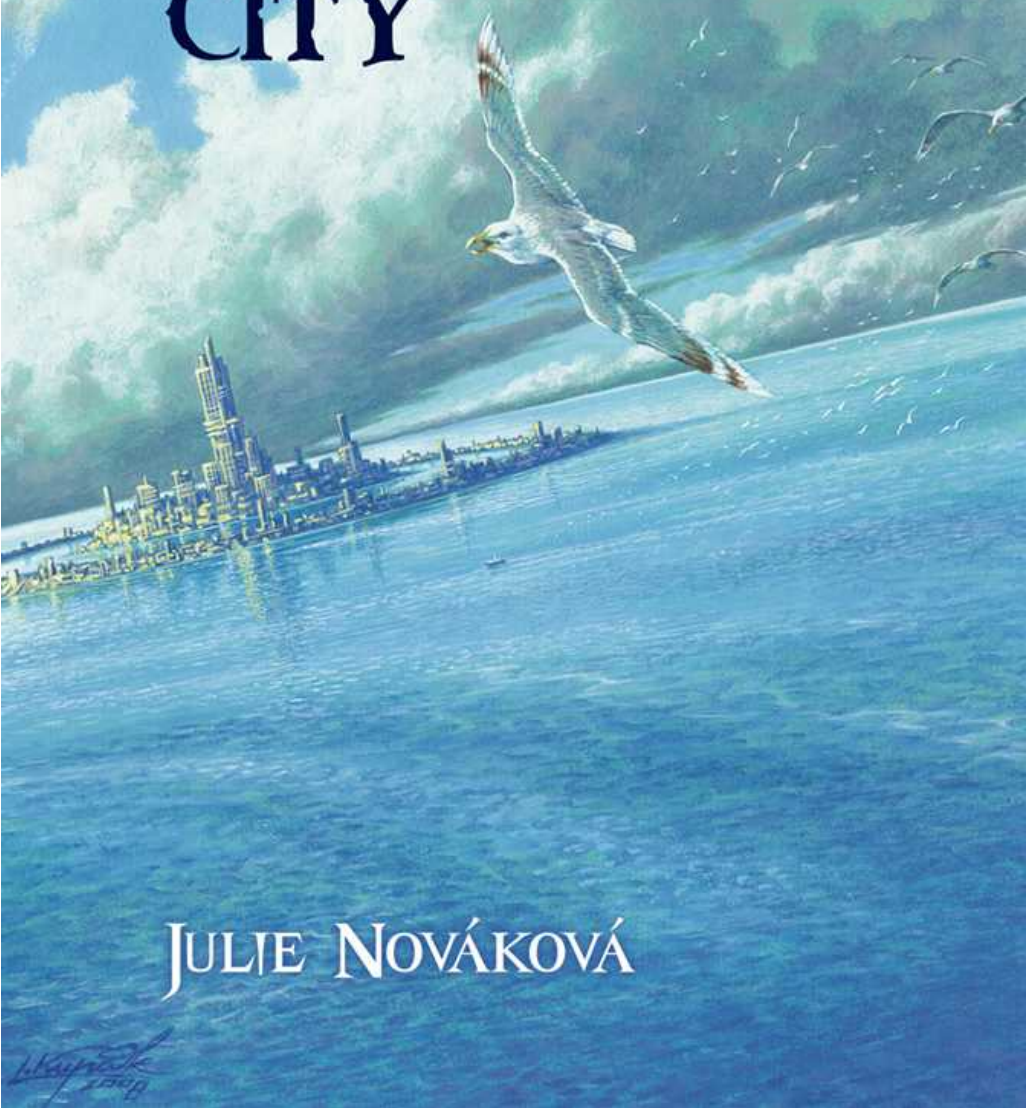

ZLOČIN NA POSEIDON CITY

JULIE NOVÁKOVÁ

Handwritten signature and date:
J. Nováková
2019

TRIFID

© Julie Nováková, 2009
Cover illustration © Lubomír Kupčák
© TRITON 2009

ISBN 978-80-7387-164-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

J. Kuylenstierna
2007

ZLOČIN
NA POSEIDON
CITY

JULIE NOVÁKOVÁ

TRITON
Praha / Kroměříž

Psaní knih je krásná, ale také náročná činnost, když se mu rozhodnete doopravdy věnovat. Nejenže spolyká většinu volného času, ale dostat pak příběh na potištěné stránky, které teď držíte v rukou, je úkol hodný bájného Herkula. A tak trvalo více než dva roky, než se Zločin na Poseidon City – velice složitou a místy i komickou cestou, která vydá málem na celý další příběh – ocitl zde. Mezi regulérními knihami, pyšně vystavenými na policích knihkupectví a zkoumanými zvědavými čtenářskými zraky.

Děkuji proto všem, kteří věřili, že to dokážu dotáhnout až sem, především svým přátelům a nejbližší rodině. Chci poděkovat nakladatelství Triton, že se rozhodlo to se mnou zkusit, a hlavně Zdeňku Rampasovi, který mě pro něj objevil. Zvláštní dík patří kamarádce, která mě přesvědčovala, ať napíšu kromě mnoha detektivních příběhů někdy i sci-fi. Zkusila jsem to a ten žánr jsem si postupně zamilovala, ale detektivkáře v sobě nezapřu – jak už ostatně napovídá sám název knihy. O rodině jsem tu sice už psala, ale ráda bych ještě poděkovala speciálně tátovi, který, jakmile se dozvěděl o vydávání Zločinu na Poseidon City, mě zahrnul spoustou užitečných rad a připomínek. A samozřejmě také vědcům a technikům, bez nichž by idea mořských měst ani tento román nikdy nevznikly.

Tuto knihu bych ráda věnovala své babičce, která se sice jejího napsání nedožila, ale za svého života přečetla všechny mé příběhy a byla mou rádkyní i podporou. Děkuji.

Julie Nováková

kapitola 1.

Nováček na Poseidon City

19. července 2048

Sharon Banksová si odhrnula z čela pramen vlasů, přimhouřila oči a zadívala se na jihovýchod. Neviděla nic než lesknoucí se zvlněnou mořskou hladinu, odrážející paprsky slunce. To byla sice nádherná scenérie, ale kvůli ní na aeroportu nečekala už víc jak půl hodiny.

Nespokojeně vrhla už nejméně stý pohled na multifon, který ukazoval deset hodin dvanáct minut místního času. Doufala, že nadřízené, kteří byli za její čekání zodpovědní, napadlo počítat s časovým rozdílem mezi nynějšími stanovišti Nexu IV a Poseidon City. Ten vzhledem k Atlantské úmluvě představoval jen hodinu, ale přece jenom to byla hodina, kterou mohla strávit smysluplněji než znuděným postáváním u přistávací plochy.

Ačkoliv, uvažovala, stejně bych nikde nebyla zapotřebí. Na Poseidon City je klid.

Dokonce i v lehké letní policejní uniformě jí začínalo být horko. Dnešek byl jedním z mála dní v Atlantiku, kdy nebylo zataženo, nevál prudký vítr a neblížila se nějaká bouře. Sharon by takový den jindy uvítala, ale jako naschvál nastal zrovna teď...

Letmo pohlédla na obzor a pocítila příliv naděje. Zastínila si oči, aby se přesvědčila, jestli to není klam – ale nebyl. Černá skvrnka se rychle blížila k městu. Konečně!

Bod se postupně změnil v neidentifikovatelný útvar a nakonec v malé letadlo pro asi padesát pasažérů. Rychle přelétlo Sharon nad hlavou, několikrát zakroužilo, aby zpomalilo, až se ve vzduchu skoro zastavilo. Pak se kolmo sneslo na povrch aeroportu.

Sharon se k němu vydala rychlým rozčileným krokem, který pro cestující – respektive jednoho z nich – nevěstil nic dobrého.

Nejdřív se ven k elektromobilům, které je měly odvézt k celní kontrole, vyhrnula skupina nadšených turistů, pak důstojně vystoupilo několik obchodníků a manažerů. Dva z nich doprovázeli osobní roboti. Sharon netrpělivě čekala, zatímco kolem ní proudili další a další pasažéři.

Pak, když jich prošlo kolem čtyřiceti, už nevycházel nikdo. Sharon se našťavaně otočila a rázovala zpět.

„Sakra! Já to zatracený vedení tak –“ zaklela, ale nestačila dokončit větu. Za ní se totiž ozval pobavený hlas: „To jsme na tom asi stejně.“

Užasle se obrátila. Naproti ní stál asi třicetiletý muž v civilu – košili a nesmrtelných džínách. Hnědé vlasy měl po několikahodinovém letu rozčuchané jako vrabčí hnízdo. Neforemnou cestovní tašku se zuchnutím pustil na zem a ležérně zasalutoval. „Poručík Duncan Miller se hlásí do služby,“ pronesl předpisově, ale tón hlasu prohlášení ubíral na vážnosti.

Sharon, která na něj přes sluneční svit chvilí jen překvapeně mžourala, se vzpamatovala a podala mu ruku. „Vítám vás na Poseidon City. Jsem Sharon Banksová, zástupkyně zdejšího velitele. Vezmu vás do vašeho nového bytu.“

„Vypadá to tu jinak než na Nexu,“ poznamenal a rozhlížel se kolem sebe – obdivně, jak Sharon s hrdostí zaregistrovala.

„Poseidon City je o patnáct let novější typ. Zdá se to jako krátký čas, ale změnilo se hodně. Pojďte.“ Nasedli do vodního taxi, které se širokými kanály pustilo k centru města. Sharon neztrácela čas a krátce nováčkovi poreferovala o tom, jak to tu

chodí – většinou se to moc nelišilo od služby na ostatních mořských městech, tedy i na Nexu.

Už nad rámec povinností dodala: „Není tu toho moc na práci, stejně jako jinde. Znáte to – jen krádeže a ztracené věci neopatrných turistů. Pokud jde o to, kdo krade, také to bývají turisti. Lidi si tu na své věci nedávají pozor a spousta jich sem jezdí právě kvůli tomu – mají snadný úlovek. Říkáme jim tu *zlo-ději cestovatelé*.“

Duncan jen přikyvoval a občas se lehce pousmál.

Podle instrukcí mu měla povědět i o historii a zajímavostech města. V tu chvíli si přála, aby byl velitel Noah Cormac zpátky z kongresu na pevnině a převyprávěl to on. Na rozdíl od ní se totiž v propagaci města vyžíval. Sharon naopak uvažovala, co je na teprve dvanáctileté historii tak zajímavého. Možná to bylo tím, že tu žila jen čtyři roky, kdežto Cormac už od slavnostního založení Poseidon City.

„Vy jste se nenarodil na moři, že ne?“ zeptala se Duncana Millera.

„Ne, vyrůstal jsem v Británii a v Portugalsku. Jak jste to poznala?“

„Váš přízvuk. Je příliš evropský. U nás se jazyky hodně střetávají a mísí, každé město má svůj specifický akcent.“ Sharon se zasmála jeho udivenému pohledu. „A taky jsem viděla ve vaší složce, že je vám dvacet osm. Jste na to zkrátka moc starý – první mořská města byla zprovozněna roku 2022, ale to určitě víte.“

„Ano – Nexus a Venus, skoro současně. Ale koncepce vznikla už mnohem dříve, že?“

„Myslím, že na počátku století.“ Sharon vzpomínala na staré články, vystavené v knihovně Nexu II, kde žila dřív. Některé pocházely dokonce z devadesátých let minulého století, kdy se svět trochu opožděně začal více zajímat o životní prostředí a možnost trvale udržitelného rozvoje. Při tempu, kterým se rozrůstala pevninská města a znečišťovala své okolí a zvětšovala se rozloha zemědělských ploch, byla taková vidina těžko

možná. Ale to se ještě o mořských městech mluvilo jen jako o hypotetickém projektu. „Byla to hodně ambiciózní myšlenka. Těžko se prosazovala.“

Duncan přikývl. „Slyšel jsem, že nebýt Hirota Ashikawy, zdržela by se jejich stavba nejméně o třicet let. Ale nevím, co je na tom pravdy.“

„Ashikawa byl velký zastánce mořských měst a měl obrovské přesvědčovací schopnosti i dost prostředků na to, aby vývoj ze značné části zafinancoval. Když uspěl, byl už skoro na mizině.“

Před pětatřiceti lety ve vodách Tichého oceánu započal projekt měst na hladině moře – měst, která budou snadno získávat energii z mořského příboje, slunečního záření, vydatného větru a biomasy, například vypěstovaných vodních řas. Plány to byly vskutku ambiciózní: takové město si dobře vystačí samo, pitnou vodu získá z oceánu a obživu také. Kromě lovu bude možný také chov ryb a jiných mořských živočichů. Díky rozmanitým možnostem město přiláká vědce, úspěšné podnikatele i slavné osobnosti. Ale také – možná *hlavně* – přiláká turisty!

Hiroto Ashikawa úspěšně podnikal ve výrobě robotů a výpočetních systémů a byl i velký vizionář. Možná snílek, řeklo by se. Ale on dokázal část ze svých snů převést do skutečnosti. To on kdysi ohromně zpopularizoval projekt mořských měst a dal dohromady vědecké kapacity světa, aby stvořily první z nich, což bylo o to kontroverznější, že stavbu z velké části zajišťovali jeho roboti, o nichž zlí jazykové tvrdili, že nejsou příliš spolehliví.

Sharon dodala: „Ashikawa ale věděl, jak získat lidi na svou stranu. V době světové nestability sliboval zaměstnání a bezproblémové životní podmínky všem, kdo se na nová města nastěhují. Měl to dobře propočítané – kolik z původních tří set padesáti tisíc obyvatel budou moci být vědci, podnikatelé, těžaři, hoteliéři... Sliboval umělé písčné pláže, kina, knihovny, výlety ponorkami i skvělé podmínky pro pozorování hvězd – celebrity, vědci i zástupci těžebních společností se jen hrnuli, aby si předem zajistili místa. Přesvědčil ekologická hnutí, že ani získá-

vání surovin z mořského dna nepoškodí životní prostředí, protože město se bude v pravidelných intervalech přesouvat na nové stanoviště a podmínky na původním se rychle navrátí k normálu –“

„Nestává se moc často, aby člověk měl zároveň podporu ekologů a ropných magnátů,“ skočil jí do řeči Duncan.

Sharon se pousmála. „To asi ne. Jak říkám, Ashikawa byl i schopný diplomat. Ale kdyby došlo na zrušení projektu, nejspíš by odhodil veškerou diplomacii stranou. Každopádně to dokázal a město postavil – dokonce o dva měsíce dřív než jeho konkurence s Mitchellem Connorem v čele. A v roce 2024 konečně dosáhl svého a v OSN bylo prosazeno zřízení samostatného státu sdružujícího tehdy už tři mořská města.“

„Matně si na to vzpomínám,“ řekl Duncan a krátce se ohlédl za projíždějícím skútem. „Politici se věčně jen dohadovali a pletly se do toho všechny mezinárodní organizace. Byl jsem ještě děcko, ale vím, že mi to připadalo jako strašný zmatek. Pak rodiče vypnuli televizi a řekli mi, ať si jdu hrát.“ Ušklíbl se.

Unie mořských měst (Union of Marine Cities) neboli UMC měla povolení využívat vytyčené prostory v mezinárodních vodách, platil pro ni zákaz vlastnit zbraně hromadného ničení i armády a příslib nezapojování se do žádných válečných konfliktů, nebude-li přímo napadeno její území. Dnes čítala už dvaadvacet měst, která obývalo přes deset milionů lidí. Ze sedmi miliard to sice nebylo mnoho, ale byl to teprve začátek...

Sharon si vzpomněla na instrukce a vrátila se k historii Poseidon City.

„Jaké je vlastně hlavní odvětví na Poseidon City?“ přerušil náhle Duncan její řeč, zrovna když mluvila o návštěvě premiéra UMC před dvěma lety.

Překvapeně povytáhla obočí. „To nevíte?“

„Nikdo mi nic neřekl. Chtěl jsem si to zjistit, ale znáte to... nějak jsem se k tomu nedostal.“

„Kdy vám řekli o vašem přeložení?“

„Před třemi dny.“ Ušklíbl se. „A jak dlouho víte vy, že máte dalšího kolegu?“

„Od včerejška. Ta meziměstská organizace občas stojí za...“ Sharon se raději odmlčela a zodpověděla jeho první otázku: „Žádný dominantní artikl nemáme, ale nejlepší víno z mořských řas prý pochází odtud. Většina se ho vyváží.“

„To se nedivím, pokud zdejší vědí, jak chutná,“ prohlásil Duncan Miller, nahnul se přes okraj vodního taxi a namočil ruku do vody.

„Víte, že je to nebezpečné a můžete za to dostat pokutu?“

Obrátil se tvář k ní. Zase se pobaveně šklebil. „Výhoda je, že si ji můžu sám vystavit.“

Sharon veškeré snahy předem vzdala. Upřímně zadoufala, že si nováčka brzo vezme na starost sám Cormac nebo někdo z nadporučíků. Spokojeně se usmála alespoň při myšlence, že stejně nebude co vyšetřovat. Někdy jí služba připadala nezáživná, ale milovala Poseidon City a *to* ji nikdy neomrzelo.

Vodní taxi zastavilo v malém doku na okraji přepravního kanálu. Sharon letmo mávla multifonem před čtečkou a ze služebního účtu se odečetla příslušná částka.

„Kam teď?“ zajímal se Duncan.

„Pár minut maglevem a pak už jen vyjedete výtahem do třetího patra. Dveře na konci chodby.“ Sharon se podívala na jízdní řád vysílaný do multifonu – už jen dvě minuty, pak cesta a toho vtipálka se konečně zbaví.

Za okamžik se ze zatáčky vynořil úzký vlak maglevu a prudce zbrzdil. Dveře se otevřely přímo před Sharon. A ve stejném okamžiku se její multifon rozezněl jemnou melodií ohlašující hovor z ústředí.

Na malé obrazovce se objevila tvář mladé policistky s hodností strážníka. „Kapitáne Banksová, máme závažný případ. Musíte okamžitě jet do bloku osm-A, jedenácté patro. Je to naléhavé.“

Dívka v ústředně byla zřejmě nováček. Sharon se jí netrpělivě zeptala: „Co se tam stalo?“

Žádná jiná odpověď nemohla Sharon víc šokovat. „Vypadá to na vraždu.“

Sharon nezbývalo než vzít Millera na místo činu s sebou – oficiálně už byl ve službě a i vzhledem k hodnosti to spadalo do jeho kompetence.

Sharon během jízdy mlčela. Uvažovala, co se asi mohlo stát. Dívka z ústředny jí nic víc neřekla, a tak se mohla jen domnívat. Mohlo jít o nehodu, omylem prohlášenou za vraždu. Možná si tam vyřizovali účty nějakí turisté. Někdo mohl být přepaden a jednat v sebeobraně. Nebo, což by bylo horší, se tam stala vražda z afektu mezi místními – takových případů v historii mořských měst nebylo málo. Pachatel si zločin pravděpodobně předem neplánoval a jednal bez rozmyslu. Nešťastná událost.

Duncan se jí na nic neptal. Poprvé se tvářil vážně.

Když magnetickým výtahem vyjeli do jedenáctého patra, Sharon se znepokojeně rozhlédla. V této části města bydleli významní vědci, slavné osobnosti a bohatí podnikatelé. Obecně platilo, že čím vyšší patro (nebo čím nižší pod hladinou), tím dražší a větší byt. Blok A byl považován za klidnou lokalitu, jednu z nejbezpečnějších.

Napůl čekala, že se zločin stal na chodbě, ale tam bylo prázdko. Jen jedny dveře byly rozevřeny dokořáné. „To ne... tam bydlí...“ zašeptala Sharon sama pro sebe a rychle vyrazila. Duncan se rozběhl za ní.

Štítek vedle dveří vyplnil její nejhorší obavy. *Vincent McIntyre*. Sharon to jméno znala. Znal ho téměř každý informovanější člověk na světě a úplně každý, kdo se zajímal o obchod.

Duncan vedle ní ohromeně vydechl. Sharon se vzpomínala a přikývla. „Nevíme, jestli to byl on. Ostatně... hned to zjistíme.“

Jakmile vstoupili, k Sharon se přihnul očividně rozrušený seržant. Jméno na stříbřitém štítku uniformy znělo Ken Farbes.

„Kapitáne... eh... Banksová..., tělo leží v obývacím pokoji. Objevil ho Dans Joette, jeho obchodní zástupce.“

Sharon se už nemusela ptát na totožnost mrtvého. Když s Duncanem za zády prošla vybraně zařízenou světlou chodbou ve stylu konce minulého století, spatřila vnitřek pokoje. Ten na první pohled působil příjemným dojmem: Dobře osvětlená prostorná místnost se světle oranžovými stěnami, na nichž visely obrazy od dávných i současných známých malířů. Polovinu jedné stěny zakrývala tenká obrazovka, do rohů byly šikovně vsazeny reproduktory. Kolem nízkého stolku bylo rozmístěno několik křesel s chromovanými opěrkami na ruce. U okna stál květináč s rozložitým ibiškem.

Ale právě tam veškerá idyla končila. Na lesklých parketách ležel Vincent McIntyre tváří dolů a vypadal, jako by jen upadl a měl se každou chvíli zvednout. Vedle těla klečeli dva policejní technici.

Farbes nervózně zakašlal. „Byl jsem na místě činu první, tak jsem umožnil technikům a lékaři přístup.“

„Stanovil už příčinu smrti?“ zeptal se Duncan Miller.

„Nevím – nemluvil jsem s ním od chvíle, kdy přišel. Je to tak patnáct minut, snad ani ne.“

Vysoký lékař postával u vchodu do další místnosti a cosi zapisoval do multifonu. Sharon k němu zamířila. Uvědomila si, že Duncan zůstal na místě, ale nevěnovala tomu pozornost. „Doktore?“

Lékař překvapeně vzhlédl. „Promiňte, nevěděl jsem o vás. Co pro vás... to je vlastně hloupá otázka. Pomocí kapesního analyzátoru jsem ze vzorku krve zjistil, že to, co vypadalo jako infarkt nebo jiná přirozená příčina, je pravděpodobně vražda. Pan McIntyre byl patrně otráven. Nejsem schopný na místě určit, o jakou sloučeninu se jedná, ale vaši lidé z laboratoře to určitě dokážou. Myslím, že smrt nastala rychle – jed způsobil zástavu srdce a oslabení mozkových funkcí. Nevím ale, jak dlouho musel před smrtí působit, když netuším, o co přesně jde.“

„Máte tušení, jakým způsobem se jed do těla dostal?“

„Nenašel jsem zatím žádný vpich ani zarudnutí. Usuzuji, že mu byl podán ústy, ale potvrdí to až pitva. Vaši technici po něm stále pátrají.“

Sharon se vrátila k seržantu Farbesovi. „Říkal jste, že ho objevil obchodní zástupce. Kde teď je?“

„Naproti v pracovně. Vzpamatovává se z toho. Když jsem dorazil, dokázal jsem z něj vypáčit jen to, že právě našel tělo. Teď už snad bude schopný výslechu.“

Sharon se rozhlédla po Duncanovi. Ten právě se zaujetím diskutoval s jedním z techniků. Nejdřív ho chtěla přivolat, pak si to ale rozmyslela a vydala se za Joettem sama.

Pracovna se od decentního obývacího pokoje dramaticky lišila. Stěny byly bílé a studené, chyběla tu zeleň. U okna stál pracovní stůl s monitorem, v rohu bylo ovládání ústředního počítače bytu. Jednu stěnu pokrývala rozsáhlá mapa Atlantského oceánu. Sharon na ní poznala významná i málo známá místa, kde se těžil především metan, ale ve velkém množství i zlato, hořčík a rubidium.

MI Group, mamutí společnost založená tehdy devatenáctiletým Vincentem McIntyrem, už několik let po svém vzniku zaznamenala obrovský vzestup, a to přímo díky svému zakladateli. McIntyre totiž našel jedno z největších ložisek metanu, jaká byla kdy objevena – v oblasti, kde prý žádná být neměla. Požádal o povolení tam těžit a ihned je dostal. Nikoho nenapadlo, že by ctižádostivý mladík mohl mít pravdu. V době, kdy byla ropa stále dražší a nedostupnější a její využívání vzbuzovalo mnoho protestů, vypadal metan jakožto palivo jako dobré řešení pro příští desítky let a snad i století. A Vincent McIntyre byl najednou boháč.

Od té doby společnost rostla a spolkla mnoho menších firem. Zabývala se těžbou více různých surovin z oceánu, jejich distribucí, využitím a výzkumem.

Dans Joette si s otřeseným výrazem prohlížel nástěnnou mapu, ale Sharon tušila, že jen těká očima sem a tam, aby vůbec

něco dělal. Vypadal, že je ještě v šoku. Byl to asi třicetiletý muž s pravidelnými rysy, hlubokýma očima a krátkými tmavohnědými vlasy. Za oblek, který měl na sobě, by jako turista snad mohl obletět Měsíc.

„Pane Joette?“ oslovila ho Sharon.

Pomalů se otočil a vydechl. „Ptejte se.“

„Kdy jste našel tělo pana McIntyra?“

„Před chvílí. Než jsem vešel, bylo asi jedenáct,“ odpověděl bezvýrazným hlasem.

„Proč jste za ním šel?“ Sharon mluvila uklidňujícím, ale pevným tónem. Doufala, že ho to trochu vzpomene.

„Chtěl jsem mu říct o jedné výhodné investici a ukázat podklady,“ vytáhl z kapsy datakartu. „Včera mě požádal, ať o tom něco zjistím.“

„Když jste vstoupil, byl tu klid? Neslyšel jste nic?“

Zavrtěl hlavou. „Nikdo tu nebyl. Tedy až na...“

„V pořádku. Nestalo se poslední dobou něco zvláštního? Nezarazilo vás třeba něco na chování pana McIntyra?“

Zase mlčky potřásl hlavou. Až po chvíli dodal: „Vůbec nic. Netušil jsem...“

„Měl váš nadřízený nějaké nepřátele?“ *Zbytečná otázka*, napadlo Sharon vzápětí.

„Jistěže měl, vždyť patří – patřil – mezi nejúspěšnější podnikatele v těžbě na světě. Spousta lidí ho nenáviděla jen kvůli tomu, mnoha dalším jeho objevy a obchody zničily kariéru. V tomhle odvětví se už nikdo nemohl dostat tak vysoko jako on. To je dostatečný důvod pro nesnášenlivost. A taky vzbuzoval... řekněme, nelibost u lidí, kteří jsou proti těžbě a mezinárodnímu obchodu. Ale vražda? Tady?“

„Už jenom pár otázek. Kdo všechno měl přístup do jeho bytu?“

„I když tu nebyl?“ Joette se zamyslel. „Já, samozřejmě, a pak Will Katner. Byli to přátelé.“ Hovořil tiše. Na čele se mu objevily vrásky, jak přemýšlel ještě nad dalšími jmény.

Sharon věděla, že by ji žádná známá jména neměla udivit, ale přesto ji překvapilo, že se McIntyre přátelil s Katnerem – guvernérem Poseidon City. Nečekala, že se významný politik bude stýkat s McIntyrem. Bylo to logické, oba patřili do elity města, ale přátelství s bohatými obchodníky může politikům v očích veřejnosti spíše uškodit než prospět.

„Nikdo další už mě nenapadá,“ řekl nakonec Joette. „Může se to zdát zvláštní, ale žádného pomocného robota McIntyre neměl. Říkal, že v bytě mu stačí ústřední počítač a mimo něj potřebuje vyřizovat věci, které roboti neumí.“

Sharon krátce pohlédla do obývacího pokoje. Zdálo se, že technici se svou prací pokročili a brzy budou hotovi. Duncan Miller stále mluvil s jedním z nich a nad něčím se skláněli. Nevěděla, co našli.

„Děkuji, pane Joette. To je –“

„Počkejte!“ zvolal náhle. „Vlastně existuje ještě jeden člověk, který sem má přístup bez toho, aby pan McIntyre otevřel. Nevím, jak se jmenuje, ale je to mladá žena. Asi jeho přítelkyně. O svém osobním životě se mnou moc nemluvil. Párkrát jsem je spolu viděl. Má vlnité rusé vlasy na ramena, je vysoká a docela štíhlá.“ V zasmušilém hlase probleskl náznak obdivu. „Určitě ji brzy najdete.“

Když odešel a Sharon se vrátila do pokoje, vrhl se k ní rozrušený Duncan. „Už víme, kde byl ten jed!“ prohlásil triumfálně a zavedl ji ke skřínce z mahagonového dřeva. Uvnitř byl zabudovaný malý bar, ve kterém se nacházely přihrádky s optimálními podmínkami pro skladování různých druhů vína a další sekce pro pivo, likéry a jiné. Většina lahví zůstala nedotčená.

Technik, se kterým Duncan mluvil, ukázal Sharon načatou láhev s vínem z mořských řas. Pocházela přímo odsud – Poseidon City, letošní ročník.

„Váš kolega hned upozornil na bar a objevil tuhle otevřenou láhev. Odebrali jsme malý vzorek. Nachází se tam zvláštní směs, smrtelně jedovatá i v malém množství. Skládá se z více složek.

Jednu jsme už určili jako jed z mlže ostranky. Na tu další sloučeninu se budeme muset podívat blíže.“ Pak dodal: „Tady poručík Miller si myslí, že by také mohlo jít o přírodní jed získaný z moře. Uvidíme. Až budeme něco mít, zašleme vám zprávu.“

„Díky. Dobrá práce.“

Technik se zasmál. „Nebýt tady poručíka, prohledáváme to tu do večera. Než bychom se dostali sem...“

Sharon se podívala na Duncana, ale ten zamyšleně hleděl ke dveřím.

Rozhlédla se po vkusně zařízeném pokoji, tak světlém a příjemném... Těžko se dalo uvěřit, že se tu stal takový zločin. Nejvíc ji ale překvapilo, že muselo jít o předem dobře promyšlený čin.

„Čekáme tu ještě na něco?“ ozval se Duncan tiše.

Zavrtěla hlavou. „Jdeme. Rovnou na služebnu.“

Cestou na nástupiště se kolem nich prohnala skupina reportérů s výrazy dravců. Taková událost se nedala dlouho utajit. Sharon v duchu zasténala, když si představila publicitu a z ní plynoucí potíže při vyšetřování.

„Časy se mění. Ale senzacechtiví reportéři zůstávají,“ prohodil vedle ní Duncan, což ji vrátilo do reality. Nepřítomně přikývla.

„Měli bychom si shrnout, co máme,“ navrhl.

„Na to je zatím moc brzy. Co z toho můžeme vyvodit?“

„Třeba ten zvláštní jed. Jak se dostal do láhve s vínem?“

„Buď ho tam někdo přidal už na začátku, nebo teprve když ji McIntyre otevřel. Ale to nám zatím k ničemu není.“

„Můžeme aspoň uvažovat,“ namítl. „Další otázka: Jak se tam dostala ta *láhev*? A odpověď: McIntyre si ji tam mohl přinést sám a netušil, že už je v ní jed. Nebo si ji tam přinesl a někdo tam jed přidal až v jeho bytě. Další možnost je, že ji – předpokládejme, že už s tím jedem – donesl do bytu někdo, koho tam McIntyre pustil. Musel ho znát. A nebo...“ krátce zaváhal.

„Nebo to udělal nějaký geniální zloduch, který dokázal obehlít bezpečnostní opatření,“ dokončila Sharon. „To potvrdíme nebo vyloučíme, až prověříme ústřední počítač bytu. Dívala jsem se, jestli měl uvnitř kamery, ale žádné tam nejsou. Jen čidla pohybu – a to je nám celkem k ničemu. Možná něco zjistíme ze záběrů kamer na chodbě.“

Duncan se v zamyšlení poškrábal na hlavě. Jeho vlasy teď zase vypadaly jako vrabčí hnízdo.

Sharon přemítala o opatřeních, která budou muset učinit. Taková událost vzbudí víc nechtěné pozornosti, než je snesitelné. Možná by na tom něco spravila tisková konference, na které reportéři ukojí svou touhu po nejnovějších informacích.

Pokud víme, je to zdejší první úkladná vražda. Místní obyvatel a ještě k tomu zrovna McIntyre. Jak se to sakra mohlo stát? Potřásla hlavou. „Snad nám něco řeknou výsledky z laborky. Pokud budeme mít štěstí, na té láhvi někdo nechal vlas nebo kapku potu, takže určíme DNA. V otisk prstu ani nedoufám.“

Na nástupišti maglevu se potvrdily její obavy – asi padesátiletá žena, která sledovala zprávy na multifonu, udiveně vyjekla. Podobné projevy úžasu se ozvaly i na několika dalších místech. Muž v plážovém triku s logem „Aqua – nejlepší projíždky hlubínami“ se nahnul ke svému známému a začal hlasitě šeptat, co se stalo. Za chvíli se vzrušený šum ozýval po celém nástupišti.

Sharon děkovala osudu, že stačili reportérům včas uniknout. Chudák seržant Farbes.

Vlak zabrzdil a ji oslnily paprsky slunce odrážející se od jeho stříbrného povrchu. Obvykle by ji to přimělo k úsměvu, ale teď ne. Mořské město. Jaká idyla. Falešná, jak se ukázalo nyní. Skoro dvě tisícovky policistů se nechaly ošálit předchozím ničím nerušeným klidem.

„Nevezmeme si radši hlubinné taxi? Byli bychom tam rychle,“ navrhl Duncan.

Zavrtěla hlavou a nastoupila.

Musela myslet i na nepříjemnou povinnost, která ji čekala.

Nutný výslech Willa Katnera se bez jistých obtíží nemůže obejít.

Na služebně bylo neobvykle rušno, ale jí se zdálo, že je tam nebeský klid. Oproti většině města skutečně byl.

„Tady je váš stůl, poručíku Millere,“ ukázala na místo u zdi. Malý stůl s monitorem, mikrofonom a zastaralou klávesnicí, kdyby se mu nechtělo diktovat nebo nemohl.

Mírně se ušklíbl. „Začíná mi to tu připomínat oddělení na Nexu. Aspoň se mi nebude stýskat.“

Sharon zamířila do své kanceláře sousedící s tou, která patřila Cormakovi. Místnostka ale byla tak malá, že název „kancelář“ mohl budit falešný dojem prostornosti. Jí to nevadilo. Všechno, co potřebovala k práci, tam koneckonců měla. Litovala policii z časů, kdy se ještě používaly papírové složky. Nedivila se nepořádku na jejich stolech, jak ho znala z dobových filmů a historek dřívějších policistů.

„Najdi mi stručný přehled informací o Vincentu McIntyrově,“ řekla nahlas.

Jako odpověď se na monitoru zobrazil text. Byla to stránka „Vše o horních 10 000“, navzdory pochybnému názvu seriózní a nezabývající se nepodloženými skandály.

Četla: *Vincent Jacob McIntyre, narozen 8. března 1998 ve Fort Lauderdale, Florida. Jeho dětství bylo vcelku obyčejné, vyrůstal v typické rodině střední vrstvy. Vystudoval střední školu a chystal se jít na Floridskou univerzitu, ale neudělal zkoušky. Začal podnikat a roku 2017 založil společnost MI Group, malou a zpočátku nepříliš úspěšnou firmu, jejíž zaměstnanci byli hlavně jeho známí a přátelé. V roce 2021 objevil velké ložisko metanu na východním okraji Argentinské pánve a požádal o povolení tam těžit. Toto povolení dostal. Zadlužil se, aby si mohl pronajmout výkonné těžební zařízení. Pak, když těžba začala, mohl dluhy splatit a firma začala vykazovat rekordní zisky. V těže době navíc metan jako palivo výrazně stoupl v ceně, když byly vytěženy poslední ekonomicky rentabilní zásoby ropy.*

Pan McIntyre poté koupil několik menších společností a zahrnul je do skupiny MI Group, která se nyní zabývá těžbou různých druhů surovin z mořského dna, jejich zpracováním, prodejem i vědeckým výzkumem. O pět let později se jeho společnost zařadila mezi největší světové oceánské těžební koncerny, 2029 byla zvolena firmou roku. Od té doby se neustále drží na špičce a její výnosy se stále zvyšují. Pan McIntyre patří mezi padesát nejbohatších lidí světa. Nezdá se, že by se tento stav měl v nejbližších letech změnit.

Sharon si pomyslela, že konec článku budou muset brzy opravit. Ten stav se změnil, ale způsobem, jaký nikdo nečekal. Smrt McIntyry se bezpochyby stane šokem pro statisíce lidí a velmi zajímavou informací pro ty ostatní.

„Motiv... ten mělo tolik lidí, že pokud bych měla jen ten, prověřovala bych je ještě tisíce let,“ řekla Sharon nahlas zachmuřeně. „Ukaž mi nejnovější zprávy o McIntyrově úmrtí!“

Na obrazovce se objevily záběry chodby bytu, potom tam vtrhnul seržant Farbes a snažil se rukou zakrýt objektiv. Moderátorka do toho sdělovala, že Vincent McIntyre, vlastník MI Group, byl dnes nalezen...

„Přepni na jiné zpravodajství.“

Na jiném kanálu bylo vidět, jak Farbes strká ruku před jednu z kamer. Tahle však zabírala přímo jeho a pak se stočila do chodby. Z obývacího pokoje na jejím konci toho naštěstí moc vidět nebylo. Pak se jakýmsi zázrakem podařilo Farbesovi a dalšímu z policistů přibouchnout dveře zpravodajům před nosem.

Tu tiskovou konferenci vážně budu muset uspořádat, pomyslela si Sharon. Nejdřív ale musela zajít za Katnerem a pak se půjde rychle najíst.

Když procházela služebnou, Duncan Miller se zvedl a jeho židle prudce narazila do stolu za ním. „Odcházíte?“

„Kapitáne Banksová,“ doplnila ho. Na tom oslovení obyčejně netrvala, ale teď nechtěla, aby se jí někdo pletl pod nohy.

Duncana to neodradilo. „Dobrá, tak kam jdete, kapitáne Banksová?“

„Vyslechnout jednoho z lidí, kteří měli do McIntyrova bytu volný přístup.“ Nečekala na jeho reakci a pokračovala dál.

Duncan ale šel vedle ní. „Mohu jít s vámi?“

Došla jí trpělivost. „Poručíku Millere, nejste pověřen vyšetřováním tohoto případu! Běžte si domů vybalit zavazadla! To je všechno, co teď máte na práci. Právě jste přijel.“

„To mi nevadí. A možná jste zapomněla, že pověřit vyšetřováním mě můžete jediné vy, protože tu teď velíte, *kapitáne*.“

Otočilo se k nim několik zvědavých zraků. Sharon to vzdala. „Dobrá, pojdte. Ale žádné vaše vtípky před guvernérem.“

„Guvernérem...?“

Přijetí na radnici v ústřední části města bylo překvapivě rychlé. Robot s vzezřením malé tmavovlasé ženy je dovedl ke dveřím Katnerovy kanceláře. Mírně sklonil hlavu a trochu nekoordinovaným gestem naznačil, že mohou vstoupit.

Will Katner seděl za napohled dřevěným psacím stolem zdejší výroby – „dřevo“ byly ve skutečnosti slisované zbytky mořských řas, stejně pevné jako tvrdý dub a zajímavé svou šedozelelou barvou. Sám Katner měl na sobě lehký šedý oblek a světle zelenou košili s tmavší kravatou. I jeho vlasy už nesly stopy šedin, na rozdíl od mnoha jiných si je nedával barvit ani genetiky upravit kořínky. Přesto vypadal skoro o deset let mladší než na svých pětapadesát.

Vstal a napřáhl ruku k přivítání. Usmíval se; jeho modrošedé oči ale zůstávaly vážné.

„Vítám vás tu, kapitáne Banksová a...“

„Poručík Miller. Těší mne,“ řekl Duncan.

„Posaďte se. Tuším, že otázek bude víc.“ Povzdechl si, úsměv z jeho rtů zmizel. „Je to nešťastná událost. Předem vám můžu říci, že netuším, kdo to mohl udělat. Motiv, to už je něco jiného. Spousta lidí...“

„Jistě,“ přikývla Sharon, když se odmlčel. „Mohu se zeptat, kdy jste se naposledy setkal s panem McIntyrem?“

Smutně se pousmál. „To dokonce musíte. Je mi jasné, jak máte postupovat. Viděl jsem se s ním předevčírem v sobotu, potkali jsme se v divadle. Ale mluvil jsem s ním jenom krátce, než začalo představení. Po jeho skončení jsem ho už nezahlédl, seděli na druhém konci hlediště.“

„Seděli?“ podivil se Duncan.

„Ano. Byl tam s okouzující mladou ženou. Představil mi ji jako Davine.“

Sharon tušila, o kom mluví. „Jak vypadá?“

„Vysoká a štíhlá, má tmavě rusé vlasy k ramenům. V tom divadle na sobě měla dlouhé tmavě modré šaty s průsvitnými rukávy a lemem.“

Přikývla. „Vím, o koho jde. Řekněte mi, měl Vincent McIntyre nějaké zvyky ohledně jídla nebo pití?“ vystřelila naslepo.

„Nic zvláštního, ale... vlastně máte pravdu, určitý zvyk měl. Po obědě často vytáhl láhev toho proslulého vína z mořských řas a dal si skleničku nebo dvě. Nikdy jsem nechápal, jak to může pít. Ptal jsem se ho, jestli to není tím, že pochází z pevniny a že tam tak dlouho žil... Místní starousedlíci ho skoro nikdy nepijí.“ V jeho tváři probleskly vzpomínky.

Sharon a Duncan si vyměnili rychlé pohledy.

„Připadal vám pan McIntyre poslední dobou jiný? Rozrušený? Nebo naopak příliš klidný?“

„Ne, choval se jako vždycky,“ zavrtěl hlavou Katner. „Je mi líto, asi vám moc nepomůžu. Já a Vincent jsme byli přáteli už přes osm let. Tehdy se sem přistěhoval. Ty poslední tři roky, co jsem guvernérem, už se ale nevidáme tak jako předtím. Času je málo. Vincent byl pořád klidný, často se smál. Když jsme se setkali, povídali jsme si o všem možném. Ale nikdy, i když by mi jinak řekl snad všechno, přede mnou nemluvil o své práci. Nová ložiska, úspěchy, výzkumy... to mě zajímalo jen v souvislosti s mou funkcí, jinak ne. A jeho dosud neuskutečněné nápady

jsou to jediné, co si vždycky a před všemi nechával pro sebe. Pokud měl nějaké tajemství z tohoto soudku, vzal si ho s sebou.“

Poté, co se s Katnerem rozloučili a odešli, je robotka zavedla k východu a neměnným klidným, příjemným hlasem jim popřála hezký den.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Duncan ve výtahu. „Každý, kdo McIntyra blíže znal, určitě věděl o jeho zvyku pít víno z řas po obědě.“

„Mohlo by to něco znamenat. Ale není vyloučeno, že někdo dal jed zrovna do vína s tím, že se dřív nebo později stejně napije. Zajímalo by mě, kdo je ta Davine,“ pronesla Sharon.

„Můžeme dát do médií výzvu, aby se přihlásila. Snad něco ví.“

„Ne, myslím, že přijde sama – nebo ji najdeme. V seznamu obyvatel Poseidon City určitě nebude mnoho žen se jménem Davine. Počkáme do zítřka.“

„Počkáme? Znamená to tedy, že jsem oficiálně pověřen spoluprací na vyšetřování?“ povytáhl obočí Duncan.

Sharon se pousmála. „Ještě si to můžu rozmyslet, tak si moc nedovolujte. Ale odvedl jste dobrou práci s tím vínem. Díky tomu teď víme víc. Ale v tuhle chvíli vám nařizuji, abyste si šel vybalit a odpočinout.“

Trochu parodicky napodobil zasalutování. „Ano, kapitáne.“

Nastoupil do maglevu směrem ke služebně, kde zanechal své zavazadlo. Sharon se za odjíždějícím vlakem dívala se směsicí pobavení a přísného pohoršení nadřízené. Vážně je to teprve pár hodin, co ho viděla poprvé? Připadalo jí to jako mnohem delší čas.

S povzdechem se otočila a zamířila do nejbližší levné restaurace, kde bude mít aspoň pro ten okamžik klid. Pak ji čeká uspořádání tiskové konference... Setřídění dalších informací o zločinu...

Zvláštní. Pořád byla trochu šokovaná, ale aspoň si prvně ve službě tady na Poseidon City připadala skutečně užitečná. Po-